

Πόσο ευάλωτα είναι τα παιδιά που χάνουν το κατοικίδιο τους - Ποια υποφέρουν περισσότερο

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Υγεία και ιατρικά θέματα

Όσο ισχυρότερος είναι ο δεσμός που έχει αναπτυχθεί ανάμεσα σε ένα παιδί και το αγαπημένο του κατοικίδιο τόσο πιθανότερα είναι τα προβλήματα ψυχικής υγείας μετά την απώλειά του, ισχυρίζεται νέα μελέτη - Τι υποστηρίζουν οι ερευνητές

Ο θάνατος ενός κατοικιδίου μπορεί να πυροδοτήσει ένα ισχυρό και παρατεταμένο αίσθημα πένθους στα παιδιά και δυνητικά να οδηγήσει σε προβλήματα ψυχικής υγείας, υποστηρίζει μία νέα μελέτη ερευνητών από το Γενικό Νοσοκομείο της Μασαχουσέτης (MGH). Όπως αναφέρεται στη σχετική δημοσίευση στο *European Child & Adolescent Psychiatry*, η ερευνητική ομάδα διαπίστωσε ότι μια ισχυρή συναισθηματική προσκόλληση των παιδιών στα κατοικίδια μπορεί να επιφέρει αξιόλογη ψυχολογική δυσφορία, η οποία ενδεχομένως να λειτουργήσει ως παράγοντας πρόβλεψης της κατάθλιψης σε παιδιά και εφήβους σε βάθος τριών ετών ή και περισσότερο μετά την απώλεια του αγαπημένου τους κατοικιδίου.

«Μία από τις πρώτες μεγάλες απώλειες που μπορεί να βιώσει ένα παιδί είναι ο θάνατος του κατοικιδίου του και οι συνέπειες ίσως είναι τραυματικές, ειδικά αν νιώθει το ζώο σαν μέλος της οικογένειας. Διαπιστώσαμε ότι η εμπειρία του θανάτου ενός κατοικιδίου συχνά συνδέεται με αυξημένα ψυχικά συμπτώματα στα παιδιά και ότι γονείς και ειδικοί θα πρέπει να τα αναγνωρίζουν και να τα λαμβάνουν σοβαρά υπόψη», αναφέρει η Katherine Crawford, επικεφαλής συγγραφέας της μελέτης.

Σχεδόν τα μισά νοικοκυριά του ανεπτυγμένου κόσμου έχουν τουλάχιστον ένα κατοικίδιο και, όπως αναφέρουν οι ερευνητές του MGH, οι δεσμοί που σχηματίζουν τα παιδιά με αυτά μοιάζουν με τις ασφαλείς ανθρώπινες σχέσεις όσον αφορά στην αγάπη, την προστασία και την επιβεβαίωση. Επιπλέον, προηγούμενες μελέτες έχουν δείξει ότι τα παιδιά συχνά στρέφονται στα κατοικίδια για ανακούφιση και

για να εκφράσουν τους φόβους και τις συναισθηματικές τους εμπειρίες. Παρόλο η αυξημένη ενσυναίσθηση, η αυτοεκτίμηση και η κοινωνική ικανότητα που συχνά απορρέει από αυτή την αλληλεπίδραση είναι σαφώς ευεργετική, το μειονέκτημα έχει να κάνει με την έκθεση των παιδιών στον θάνατο, πράγμα που, σύμφωνα με τη μελέτη, συμβαίνει στο 63% των παιδιών που έχουν κατοικίδιο κατά τα πρώτα επτά χρόνια της ζωής τους.

Η παρούσα μελέτη, λοιπόν, είναι η πρώτη που εξετάζει τις αποκρίσεις ψυχικής υγείας των παιδιών, με την ανάλυση να βασίζεται σε δείγμα 6.260 παιδιών από την Αγγλία. Αξιολογήθηκαν δεδομένα που συλλέχθηκαν από μητέρες και παιδιά, τα οποία βοήθησαν τους ερευνητές να καταγράψουν την εμπειρία της κατοχής και απώλειας κατοικιδίου στα παιδιά ηλικίας έως οκτώ ετών.

«Χάρη σε αυτή την κοόρτη, μπορέσαμε να αναλύσουμε την ψυχική και συναισθηματική υγεία των παιδιών, εξετάζοντας τις εμπειρίες τους από τον θάνατο του κατοικιδίου για μια παρατεταμένη περίοδο. Παρατηρήσαμε, λοιπόν, ότι ο συσχετισμός ανάμεσα στην έκθεση στον θάνατο του κατοικιδίου και τα ψυχοπαθολογικά συμπτώματα στην παιδική ηλικία συνέβησαν ανεξάρτητα από την κοινωνικο-οικονομική κατάσταση του παιδιού ή τυχόν κακουχίες που είχε υποστεί νωρίτερα στη ζωή του», σημειώνει η Erin Dunn, επίσης συγγραφέας της μελέτης.

Οι ερευνητές έμαθαν, ακόμη, ότι η σχέση ανάμεσα στον θάνατο του κατοικιδίου και την αυξημένη ψυχοπαθολογία ήταν πιο εμφανής στα αγόρια παρά στα κορίτσια και ότι η δυναμική του συσχετισμού αυτού ήταν ανεξάρτητη τόσο από τη στιγμή της παιδικής ηλικίας που συνέβη ο θάνατος, αλλά και από το πόσες φορές ή πόσο πρόσφατα συνέβη. Σύμφωνα με τη Δρ. Dunn, το τελευταίο εύρημα τονίζει τη «διάρκεια του δεσμού που σχηματίζεται με τα κατοκίδια σε πολύ μικρή ηλικία και το πώς μπορεί να επηρεάσει τα παιδιά στην ανάπτυξή τους».

Η μελέτη αναδεικνύει τη σημασία της αναγνώρισης και κατανόησης των βραχυπρόθεσμων και μακροπρόθεσμων αντιδράσεων των παιδιών στον θάνατο ενός κατοικιδίου από την πλευρά των γονέων, των παρόχων φροντίδας και των παιδιάτρων, καθώς πρόκειται για αντιδράσεις που μπορεί να προσομοιάζουν στην απόκριση ενός παιδιού στην απώλεια ενός άλλου σημαντικού μέλους της οικογένειας. «Οι ενήλικοι πρέπει να προσέχουν αν αυτά τα συναισθήματα είναι βαθύτερα και πιο εμφανή και αν διαρκούν περισσότερο από το αναμενόμενο. Θα μπορούσαν να αποτελέσουν σημάδια ενός πολύπλοκου πένθους και μια συμπονετική ή θεραπευτική συνομιλία ίσως είναι πολύ βοηθητική για το παιδί που πενθεί», καταλήγουν οι ερευνητές.

Πηγή: ygeiamou.gr